

Sygn. akt IV CNP 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt XII Ga [...],
w sprawie z powództwa Z. L.
przeciwko [...] G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowo -
Akcyjnej z siedzibą w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 czerwca 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana [...] G. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowo-Akcyjna z siedzibą w G. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. dnia 12 grudnia 2012 r., którym zmieniony został w całości wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 kwietnia 2012 r., i zasądzona została na rzecz powoda Z. L. kwota 30.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

Jako podstawy skargi pozwana wskazała: 1) naruszenie art. 746 § 1 w zw. z art. 750 k.c. w wyniku mylnego przyjęcia, że strony wyłączyły stosowanie art. 746 § 1 k.c. do łączącej ich umowy o świadczenie usług oraz nieprawidłowe orzeczenie na podstawie art. 750 w zw. z art. 735 k.c., pomimo oparcia żądania pozwu na art. 746 § 1 k.c.; 2) naruszenie art. 750 w zw. z art. 735 k.c. przez błędne zastosowanie w sytuacji, gdy Z. L. domagał się naprawienia szkody z tytułu wypowiedzenia umowy bez ważnego powodu i wskazywał przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego; 3) naruszenie art. 321 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. polegające na orzeczeniu w zakresie przedmiotowo nieobjętym żądaniem powoda i mylnym przyjęciu, że w sytuacji, gdy Z. L. dochodził zapłaty kwoty 30.000 zł jako odszkodowania za wypowiedzenie umowy bez ważnego powodu na podstawie art. 746 § 1 k.c., dopuszczalne jest zasądzenie na jego rzecz tej kwoty tytułem wynagrodzenia za usługi na podstawie art. 750 w zw. z art. 735 k.c. oraz § 6 umowy; 4) naruszenie art. 479⁴ § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 3 maja 2012 r., przewidującym zakaz zmiany powództwa w postępowaniu odrębnym w sprawie gospodarczej, mające istotny wpływ na wynik sprawy. Z tych przyczyn pozwana wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części, wskazując, że jest on w tym zakresie niezgodny z art. 321 § 1 w zw. art. 391 § 1 k.c., art. 479⁴ § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 3 maja 2012 r., oraz art. 746 § 1 w zw. z art. 750 i art. 735 w zw. z art. 750 k.c. oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył:

Na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

orzeczenia, jeśli jest ona oczywiście bezzasadna. Niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. ma charakter kwalifikowany i występuje w przypadku, gdy zaskarżone orzeczenie można uznać za niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, któremu towarzyszyła rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. wyrok SN z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; wyrok SN z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; wyrok SN z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Niewątpliwie tak rozumianej niezgodności z prawem nie można zarzucić zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego. Z uzasadnienia orzeczenia, w którym szczegółowo rozważona została kwestia stosowania art. 321 § 1 k.p.c., jednoznacznie wynika, że podstawa faktyczna roszczenia powoda została zakreślona szerzej, niż twierdzi skarżący, bowiem obejmowała także okoliczności uzasadniające żądanie zapłaty wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Podstawy skargi w istocie zaś zmierzają do zakwestionowania tego ustalenia. Jeśli jednak uwzględnić treść pozwu, gdzie powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wprawdzie posługuje się pojęciem odszkodowania, ale jednocześnie podaje, że żądana kwota 30.000 zł odpowiada równowartości, którą uzyskałby z zawartej umowy w okresie wypowiedzenia, gdyby pozwana nie naruszyła trybu wypowiedzenia uzgodnionego przez strony i wskazuje szereg twierdzeń i dowodów na poparcie swych twierdzeń celem wykazania, że dokonane przez pozwaną wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym było bezpodstawne, a ponadto treść apelacji, gdzie powód odwoływał się do postanowień umowy przewidujących wysokość wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, to ustalenie Sądu Okręgowego nie okazuje się tak błędne, jak twierdzi skarżący.

Z tych względów Sąd Najwyższy, uznając skargę za oczywiście bezzasadną, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.